

Buletin fiscal – Modificări aduse legislației fiscale secundare

Veniturile obținute de persoanele fizice implicate în activități de cercetare-dezvoltare și inovare

Ordinul nr. 2326/2855/2017 privind stabilirea procedurii de acordare a facilității fiscale prevăzute pentru scutirea de la plata impozitului pe venit pentru venituri din salarii sau asimilare salariilor obținute de persoanele fizice implicate în activități de cercetare-dezvoltare și inovare.

Noul Ordin prevede procedura de acordare a facilității privind scutirea de la plata impozitului pe venit pentru persoanele fizice care obțin venituri din salarii și asimilate salariilor ca urmare a desfășurării de activități de cercetare-dezvoltare și inovare.

În comparație cu vechiul Ordin nr. 4947/899/2018/1840/906/2016 (care se abrogă), noul Ordin aparent prevede o procedură simplificată de acordare a facilității. Totuși, chiar dacă multe condiții prevăzute în Ordinul precedent nu se mai regăsesc în cel nou, este important în continuare să se respecte atât prevederile relevante din Ordonanța 57/2002, privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, modificată și completată, cât și cele din alte legi speciale.

Inter-alia, facem referire în acest sens la faptul că nu se menționează în mod expres că angajatorul trebuie să aibă în obiectul de activitate și activități de cercetare-dezvoltare aplicativă și/sau de dezvoltare tehnologică, sau că angajatul trebuie să facă parte dintr-un compartiment de cercetare dezvoltare, sau referință la studiile pe care ar trebui să le aibă angajații care beneficiază de scutire.

Numărul de documente justificative care sunt necesare pentru încadrarea persoanelor fizice scutite de la plata impozitului pe veniturile din salarii și cele asimilate salariilor ca urmare a desfășurării activităților în cauză a fost redus la următoarele:

- Documentul care conține datele de identificare ale proiectului de cercetare-dezvoltare și inovare;
- Fișele de pontaj aferente proiectului; și
- Statul de plată întocmit separat pentru fiecare proiect.

Pe de altă parte, Ordinul prevede un nou element pe care proiectul de cercetare-dezvoltare și inovare ar trebui să-l conțină și anume cel privind „indicatorii de rezultat definiți” care se referă la rezultatele cuantificabile angajate prin proiect.

Aplicarea scutirii de la plata impozitului pe venit se acordă în continuare după cum urmează:

- indiferent de rezultatul obiectivelor proiectului;
- doar pentru veniturile din salarii și asimilate salariilor obținute de persoane fizice din realizarea efectivă de activități în cadrul unui proiect de cercetare- dezvoltare și inovare; și
- în limita bugetului de cheltuieli de personal alocat proiectului.

De asemenea, chiar dacă noul Ordin nu mai prevede metodologia specifică de calcul al contribuțiilor sociale, deducerilor, precum și a venitului net pentru determinarea impozitului pe venit sau a venitului net scutit, aceasta, în mod normal, nu se simplifică și va trebui făcută conform prevederilor Codului fiscal.

Concluzionând, putem spune că deși noul Ordin încearcă să

simplifice procedura pentru aplicarea scutirii, considerăm totuși că angajatorii ar trebui să analizeze prevederile legilor adiacente în vederea asigurării condițiilor de legalitate pentru dezvoltarea activității de cercetare-dezvoltare și inovare, angajare a persoanelor fizice în astfel de activități și în consecință a aplicării scutirii. Veniturile din salarii sau asimilate salariilor realizate în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă

Ordinul nr. 2343/2017 privind procedura de aplicare a prevederilor art. 140 alin. (3), lit. e) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Ordinul prevede procedura aplicabilă salariaților care obțin venituri din salarii sau asimilate salariilor, în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă a căror valoare cumulată este cel puțin egală cu salariul minim brut pe țară, în vedere stabilirii bazei lunare de calcul a contribuției de asigurări sociale (pensie) și a contribuției de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator.

În acest sens, Ordinul prevede cazurile în care angajatul are obligația de a depune o declarație pe proprie răspundere, la angajatorii cu care are contracte individuale de muncă active, cu privire la faptul că venitul salarial cumulativ este cel puțin egal cu salariul minim brut pe țară. De asemenea, este prevăzut atât modelul declarației, termenul până la care trebuie depusă la angajator (i.e. până pe 5 a lunii următoare), cât și obligația angajatorilor de a pune la dispoziția angajatului, la cererea acestuia, a unui document cu privire la venitul brut realizat.

Această declarație este necesară pentru determinarea de către angajator a bazei de calcul pentru care se calculează cele două contribuții datorate de către angajator (la nivelul venitului salarial efectiv realizat sau la salariu minim brut pe țară). Actul normativ are ca scop limitarea contribuției datorate în cazul angajaților cu mai multe contracte de muncă

încheiate pe timp parțial, în condițiile în care pentru aceștia a fost introdusă recent obligația plății contribuțiilor cel puțin la nivelul unui salariu minim pe economie.

72% dintre companii declară că au nevoie de cel puțin 6 luni pentru implementarea plății defalcate a TVA

Aproape trei sferturi dintre companiile participante la un sondaj derulat de PwC România au declarat că estimează că au nevoie de un termen de cel puțin șase luni pentru implementarea plății defalcate a TVA și mai puțin de 2% consideră că vor reuși să o facă până la 1 ianuarie 2018.

„Având în vedere nevoia companiilor private pentru un timp mai îndelungat de adaptare și un eventual risc de infringement al legislației comunitare în materie de TVA, întrucât autoritățile nu s-au consultat în prealabil și cu Comisia Europeană, considerăm că ar fi oportun ca Guvernul să ia în calcul extinderea perioadei în care plata defalcată de TVA poate fi adoptată în mod opțional de companii și renunțarea la impunerea obligatorie a acestui sistem” , a declarat **Daniel Anghel, lider impozite și taxe indirecte PwC ECE.**

Potrivit sondajului, 21% din cei peste 100 de participanți la sondaj afirmă că au nevoie de mai mult de un an pentru implementarea noului sistem, însă cei mai mulți (51,3%) estimează o perioadă de 6-12 luni. Un pic peste un sfert (26,1%) dintre reprezentanții companiilor consideră că le sunt

necesare 3-6 luni, în timp ce numai 1,7% văd fezabilă o adoptare a mecanismului TVA defalcat în intervalul de până la 3 luni oferit de autorități.

Sondajul a fost realizat de PwC în cadrul unei conferințe pe care firma a organizat-o joi pe tema plății defalcate a TVA. La sondaj au răspuns peste 100 de directori și manageri financiari ai unor companii, dintre cei peste 350 de participanți la conferință.

Un studiu realizat anterior de PwC pentru Comisia Europeană, referitor la fezabilitatea implementării unui astfel de sistem, a arătat că mediul de afaceri ar avea nevoie de o perioadă între 2 și 4 ani pentru o tranziție la sistemul plății defalcate de TVA care să nu cauzeze dificultăți companiilor.

Pentru a atrage firmele să adopte noul sistem de TVA din perioada în care este optional, autoritățile au oferit stimulente, însă acestea nu se dovedesc suficient de atractive pentru a convinge agenții economici. Potrivit sondajului, 95,4% dintre companii nu vor implementa noul sistem în această perioadă octombrie-decembrie 2017, în timp ce doar 4,6% afirmă vor migra mai devreme de momentul la care acesta devine obligatoriu.

*“Procentajul extrem de mare de companii care nu vor trece la TVA defalcat până la momentul când vor fi nevoite ar trebui să dea de gândit autorităților. O amânare a termenului de 1 ianuarie ar fi foarte utilă, întrucât ar asigura mediului privat timpul esențial pentru a se adapta la această schimbare radicală, dar ar oferi și statului un răgaz să consulte Comisia Europeană în privința sistemului de plată defalcată de TVA, evitând astfel o posibilă situație de infringement”, a spus **Daniel Anghel**.*

Sursa reticenței companiilor în ce privește noul sistem de TVA nu pare a fi costul generat de această schimbare, relevă

studiul PwC. Mai mult de jumătate (55,7%) dintre participanți estimează că vor avea cheltuieli de implementare de până la 100.000 de Euro, 33% văd aceste costuri între 100.000 și 500.000 de euro, iar 10,3% așteaptă un impact financiar între 500.000 și 1 milion de euro. Doar un procentaj foarte redus, de 1%, estimează costuri de peste 1 milion de euro.

„În privința costurilor, s-ar putea să vorbim totuși de o subestimare a impactului financiar al adaptării sistemelor informatice și a proceselor din cadrul companiilor pentru trecerea la noul sistem de plată defalcată a TVA. În plus, e posibil ca respondenții să nu poată aprecia în acest moment în mod exact problemele de cashflow pe care noul sistem le va genera”, a conchis Daniel Anghel.

Întrucât noul mecanism de TVA nu are doar efecte fiscale, conferința PwC a abordat mai multe subiecte importante pentru participanți, printre care componenta fiscală, cea juridică sau de IT.

Evenimentul a beneficiat și de participarea unor înalți oficiali din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, ANAF, ai Trezoreriei, precum și reprezentanți ai băncilor și ai asociației de factoring.

**Sumar al modificărilor
legislative privind
tratamentul fiscal din**

perspectiva contribuțiilor sociale aplicabil contractelor de muncă part-time

Acte normative publicate:

Ordinul 2343/2017 privind procedura de aplicare a prevederilor art. 140 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Ordinului comun al Ministerului Finanțelor Publice, al Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al Ministerului Sănătății nr. 1.024/ 1.582/ 934/ 2017 pentru aprobarea modelului, conținutului, modalității de depunere și de gestionare a „Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidență nominală a persoanelor.

Ordinul 2343/2017:

Modificările legislative recente au instituit obligativitatea plății contribuțiilor sociale (CAS și CASS) la o bază de calcul egală cu **salariul minim pe economie** (1.450 lei) în situația angajaților care sunt remunerați cu salarii sub acest nivel (persoane angajate cu contract de muncă part time).

Ca excepție de la regula generală enunțată mai sus, contribuțiile se vor datora la nivelul salariului brut realizat efectiv dacă angajații realizează în cursul aceleiași luni venituri din salarii sau asimilate salariilor în baza a două sau mai multe contracte individuale de muncă, iar baza lunară de calcul cumulată aferentă acestora este cel puțin egală cu salariul minim brut pe țară.

Pentru a beneficia de aceste prevederi este necesar ca salariatul să depună la fiecare angajator o **declarație pe proprie răspundere** care să ateste faptul că veniturile lunare brute cumulate sunt cel puțin egale cu salariul minim brut pe țară garantat în plată. Declarația va cuprinde ca elemente obligatorii datele de identificare ale salariatului precum și informații cu privire la încadrarea salariatului în situația de excepție privind calculul CASS și CAS (conform prevederilor art. 140, alin. (3) lit. (e) din Codul fiscal).

Declarația se depune lunar până pe data de 5 a lunii următoare pentru veniturile realizate în luna curentă.

În cazul nedepunerii declarației, angajatorul are obligația de a stabili baza lunară de calcul a contribuțiilor la nivelul salariului minim brut corespunzător numărului de zile lucrătoare din lună, dacă venitul brut se situează sub nivelul salariului lunar minim brut.

Declarația pe propria răspundere constituie document justificativ pentru fiecare angajator în vederea stabilirii bazei de calcul al CAS și CASS și prin urmare acesta are obligația de a înregistra și ține evidența acestor declarații.

Prin excepție de la prevederile anterioare, în cazul în care la unul dintre angajatori salariații realizează un venit brut lunar, corespunzător numărului de zile lucrate în lună, cel puțin egal cu salariul minim brut pe țară garantat în plată, aceștia nu au obligația depunerii declarației pe propria răspundere la angajatorul respectiv.

Modificări în Declarația 112:

Prin Ordinului comun al Ministerului Finanțelor Publice, al Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al Ministerului Sănătății nr. 1.024/1.582/934/2017 a fost actualizat modelul Declarației 112 privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate.

Formularul nu a suferit modificări esențiale ci au fost aduse doar anumite clarificări inclusiv cu privire la modalitatea declarativă a veniturilor obținute în baza contractelor part-time.

Noul formular va fi folosit începând cu obligațiile declarative aferente lunii **octombrie 2017**.

În vederea trecerii la sistemul de plată defalcată de TVA, companiile din Romania trebuie să-și adapteze sistemele informatice și să-și asigure liniile de finanțare

Plata defalcată a TVA devine operațională în România, în mod opțional de la 1 octombrie și obligatoriu de la 1 ianuarie 2018. Prioritară pentru companii va fi din acest moment adaptarea sistemelor IT și rezolvarea dificultăților de flux de numerar determinate de noul mecanism pentru TVA. În plus, companiile ar trebui să se pregătească, în măsura în care acest lucru este posibil, și pentru posibile blocaje la nivelul Trezoreriei și al ANAF. Acestea sunt câteva dintre concluziile conferinței PwC dedicată introducerii sistemului plății defalcate de TVA, desfășurată azi la București.

„Potrivit unui studiu efectuat de PwC la solicitarea Comisiei

*Europene, referitor la fezabilitatea implementării unui astfel de sistem, mediul de afaceri ar avea nevoie de mai mult timp pentru a se pregăti pentru trecerea la noua modalitate de plată a TVA, estimările fiind între 2 și 4 ani pentru o tranziție optimă, care să nu cauzeze dificultăți companiilor”, a declarat **Daniel Anghel, liderul echipei PwC pentru Impozite și Taxe Indirecte, PwC Europa Centrală și de Est.***

Trecerea la plata defalcată, una dintre cele mai mari schimbări din ultimii ani în ce privește TVA, presupune că sectorul privat trebuie să se pregătească în ultimele trei luni ale anului, interval în care implementarea este opțională, pentru a face ajustările necesare.

Posibile dificultăți pentru companii la implementarea plății defalcate a TVA:

- actualizarea sistemelor ERP si modificarea procedurilor interne de lucru;
- costuri de personal;
- monitorizarea plăților și transferurilor;
- evidențierea separată a tranzacțiilor in conturi dedicate de TVA si verificarea acestora de către autorități;
- costuri cu prefinanțarea TVA.

*“Impactul negativ ar putea fi atenuat semnificativ printr-o funcționare eficientă a ANAF și a Trezoreriei, astfel încât companiile să aibă acces la banii din contul de TVA rapid și cu formalități minime. Mediul privat este sceptic în această privință, întrucât situația infrastructurii IT a Fiscului, învechită și suprasolicitată, este de notorietate, iar implementarea plății defalcate a TVA ar putea fi unul dintre cele mai complexe proiecte din ultima perioadă”, a declarat **Daniel Anghel, lider CEE Taxe și Impozite Indirecte PwC.***

Trezoreria va administra speciale deschise automat pentru

fiecare plătitor de TVA, în timp ce ANAF va fi responsabilă de aprobarea solicitărilor de transfer de bani din contul de TVA către un alt cont al titularului. Transferul ar trebui aprobat într-un termen de cel mult 3 zile lucrătoare.

*„În aceeași măsură, companiile vor trebui să identifice modalități de finanțare temporară pentru a putea prefinanța sumele datorate drept TVA, însă este de văzut în ce măsură sistemul bancar va avea apetit pentru astfel de produse de prefinanțare, având în vedere neclaritățile privind modul de recuperare a sumelor din contul de TVA”, a precizat **Diana Coroabă, Partener, Servicii Financiare, PwC România.***

*“Autoritățile au gândit și un sistem de stimulente pentru a convinge cât mai multe firme să intre în sistemul de plată defalcată încă din perioada opțională, facilități la impozitul pe profit și scutiri la penalitățile pentru sume restante datorate ca TVA la 30 septembrie, însă rămâne de văzut în ce măsură vor avea succes. În schimb, nivelul sancțiunilor contravenționale pentru cei care greșesc este unul de luat în considerare, întrucât, de exemplu, pentru sumele virate de către cei care pică sub incidența legii într-un alt cont decât cel de TVA aceste sancțiuni pot ajunge chiar și la 50% din sumele respective. Or, o asemenea sancțiune nu doar că ar putea genera probleme semnificative unei companii, dar ar trebui cel puțin diminuată de către instanțele de judecată, pentru a fi proporțională. Și, desigur, rămâne de văzut cum anume autoritățile vor reuși să aplice acest mecanism în ansamblul său și să respecte termenele obligatorii pe care legea le prevede în sarcina lor, a căror încălcare ar putea de asemenea conduce la creșterea numărului de litigii și, nu în ultimul rând, la solicitarea de dobânzi de către contribuabili pentru asemenea întârzieri”, a declarat **Dan Dascălu, avocat partener D&B David și Biais, societatea de avocatură afiliată a PwC în România.***

„Conceptual un astfel de sistem de plata defalcată a TVA ar putea aduce și beneficii, printr-o reducere a decalajului

foarte mare de TVA înregistrat încă de România în privința sumelor din TVA care ar trebui colectate, față de cuantumul care este efectiv colectat, de nivelul miliardelor de euro. Însă pentru a ajunge într-o situație în care efectele pozitive să justifice impactul negativ, noul sistem ar trebui gestionat corect, echilibrat și mai ales cu rapiditate în ce privește rambursările de TVA către companii. Totuși având în vedere durata mult prea scurtă de implementare a acestui sistem fără existența unui studiu de impact și a unei consultări reale cu mediul de afaceri și cu Comisia Europeană, pentru a-și arăta beneficiile credem ca acesta trebuie să rămână opțional pe o perioadă de cel puțin 2 ani”, a conchis **Daniel Anghel**.

În caz contrar, mecanismul de plată a TVA va genera consecințe extrem de grave pentru economia României putând duce chiar la blocarea activității agenților economici.

Advertising-ul în lumea jocurilor mobile

„Să faci business fără advertising este ca și cum ai face cu ochiul cuiva în întuneric. Tu știi ceea ce faci dar nimeni altcineva nu știe.” Așa sună o binecunoscută vorbă în advertising. Această zicală este cu atât mai relevantă pentru industria de gaming. Un joc bine făcut fără advertising este încercarea de a cuceri o audiență care nici nu știe că există. La fel și un advertising care omite mediul de propagare al mesajului oferit de jocuri. Dar să aprindem lumina!

Industria jocurilor pe mobil este în plină ascensiune. Potrivit Verto Analytics, pentru 57% dintre deținătorii de dispozitive mobile, jocul pe mobil este a doua cea mai

populară activitate după utilizarea social media. La nivel mondial aceasta este industria cu o creștere anuală de 19%, o cifră de afaceri de 42 miliarde euro și 42% din piața globală de gaming.

Popularitatea jocurilor pe mobil crește corelat cu volumul smartphone-urilor și tabletelor vândute. Prin intermediul acestor dispozitive mobile contactul cu consumatorul este cvasi-permanent. Timpul alocat utilizării acestora este distribuit între funcționalități de bază cum sunt voce și mesaj, rețele sociale și navigare online. Astfel comportamentul de consum al jocurilor pe mobil devine intermitent. În aceste condiții lupta pentru câștigarea atenției, testării unui joc, retenției și conversiei în bani a comportamentului consumatorului de jocuri este intensă.

Rezumativ, cele mai cunoscute 3 modele de monetizare ale jocurilor pe mobil sunt:

- **Vânzare directă/premium, cu plata la descărcarea jocului;**
- **Freemium, caracteristici de bază ale jocului gratuite și acces la funcționalități avansate contra-cost;**
- **Free-to-play, monetizare hibridă din ads și funcționalități în cadrul jocului.**

Deoarece free-to-play este cea mai des utilizată metodă de monetizare, Delta DNA a realizat la nivel global un studiu despre in-game advertising în cadrul jocurilor mobile cu monetizare free-to-play (FTP).

Concluziile sunt următoarele:

Abordări de advertising

1. Dacă în 2015, 54% dintre respondenți spuneau că au abordarea optimă a advertising-ului pentru promovarea jocurilor și 38% din venituri proveneau din advertising, în 2016 numai 48% din respondenți cred că au abordarea optimă iar

cota de venit din advertising a scăzut la 34%.

2. Singura abordare de promovare in-game care a înregistrat o creștere de la 36% la 42% este un singur ad sau cât mai puține per sesiunea de joc.

3. Abordarea diferențiată a advertising-ului în funcție de canalul de promovare a înregistrat o surprizătoare scădere de la 36% la 23%, posibil din cauza dificultății sau ineficienței de cost.

Frecvența ad-urilor

1. În mod surprinzător numai 14% dintre respondenți consideră rata de abandon (churn rate) una dintre provocările cele mai mari datorate advertising-ului în cadrul jocului (in-game advertising), în timp ce 36% consideră engagementul și 29% distracția ca fiind cele mai mari provocări.

2. Contextualizarea răspunsurilor obținute ne poate orienta spre concluzia că dezvoltatorii nu sunt îngrijorați atât de mult de numărul ad-urile în sine, cât de abilitatea de a le integra în experiența generală a jocului.

3. Fie că sunt jocuri cu interstițiale sau cu recompensă (rewarded), dacă ad-urile nu sunt corect măsurate și aplicate, atunci se poate ca acestea să canibalizeze conversia cumpărărilor din aplicație (in-app purchase).

Tipuri de ads

1. Folosirea interstițialelor înregistrează o scădere de la 67% la 21%, la fel și rewarded video de la 56% la 44%.

2. Banner ads sunt singurele care înregistrează o creștere mai consistentă de la 39% la 50%.

3. O apariție nouă este ad-ul sub formă video care nu recompensează, ci doar îl expune pe user/consumator de jocuri la un mesaj relevant pentru el.

Dacă inițial advertising-ul era văzut ca o extindere relativ minoră a jocului, în acest moment efectul acestei perspective asupra ratei de conversie a cumpărărilor din aplicație costă foarte mult. Simplul fapt al reducerii numărului de ads din dorința de a evita riscul scăderii retenției s-a dovedit o ipoteză care nu se susține. Din rezultatele cercetărilor reiese că experiența de joc afectează retenția și nu frecvența ad-urilor.

Integrarea unei experiențe de promovare în joc poate fi dăunătoare dacă nu este făcută bine. Dacă este bine integrată, aceasta poate să ducă experiența la un alt nivel și să susțină retenția. Prin urmare advertising-ul n-ar trebui tratat ca o anexă oarecare a jocului, ci ca parte din mecanica jocului. Poziția ad-ului pe ecran, valoarea recompensei, design-ul, disponibilitatea acestuia în joc contează foarte mult. Astfel, multe dintre ocheadele campaniilor de advertising vor avea șanse mai bune să fie remarcate de către cei cărora li se adresează.

Autor: Constantin Măgdalina, Expert, Tendințe și Tehnologii Emergente

Sumar al noutăților legislative privind eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale

OUG nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Cele mai importante modificări aduse Codului de procedură fiscală referitor la eşalonarea obligațiilor fiscale sunt:

- A fost introdusă o nouă prevedere prin care se menționează că în cazuri justificate, în funcție de specificul activității contribuabilului și de capacitatea financiară de plată a acestuia pe parcursul unui an, la cererea debitorului, **organul fiscal central poate aproba plata diferențiată a ratelor de eşalonare;**
- Se menționează explicit că nu pot face obiectul garanțiilor **bunurile perisabile**, iar în cazurile în care bunurile care fac obiectul garanției s-au degradat ori dreptul de proprietate a acestor bunuri s-a modificat prin hotărâri judecătorești care constituie titluri executorii, debitorul are obligația reconstituirii garanțiilor pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată dacă celelalte garanții nu sunt îndeostulătoare, în termen de cel mult **15 zile** de la data comunicării solicitării organului fiscal central;
- S-a majorat termenul de achitare a obligațiilor fiscale nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată și care nu fac obiectul eşalonării la plată la **180 de zile** de la de la data comunicării acestei decizii sau până la finalizarea eşalonării la plat (anterior era prevăzut termenul de 90 zile);
- Pentru situațiile care vizează modificarea deciziei de eşalonare la plată în perioada de valabilitate a eşalonării conform cererii debitorului, termenul de constituire a garanțiilor este de 10 zile de la emiterea acordului de principiu. În reglementarea anterioară, garanțiile trebuiau constituite o dată cu depunerea cererii;
- În situația în care pe perioada de valabilitate a eşalonării se desființează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de

eșalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului;

– Debitorul poate solicita menținerea unei eșalonări a cărei valabilitate a fost pierdută, o singură dată **într-un an de eșalonare**, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției sau înainte de stingerea obligațiilor fiscale. Anterior cererea putea fi depusă o singură dată pe toată perioada de valabilitate a eșalonării;

– Eșalonarea la plată nu se acordă pentru obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar;

– Una din condițiile ca un debitor să fie considerat cu risc fiscal mic este ca acesta să nu dețină obligații fiscale restante mai mari de **12 luni** (anterior era reglementat termenul de 6 luni);

– S-a introdus o prevedere prin care se menționează explicit că pentru garanțiile depuse sub forma scrisorilor de garanție/poliță de asigurare, la solicitarea debitorului, organul fiscal poate solicita emitentului scrisorii de garanție / poliței de asigurare de garanție executarea acesteia pentru stingerea ratelor de eșalonare la scadența acestora;

– Se prevede expres ca, ori de câte ori se modifică graficul de eșalonare, organului fiscal trebuie să emită o nouă decizie de modificare a deciziei de eșalonare la plată la care să anexeze și noul grafic.

Fiscalizare ieri și azi – aceleași greșeli – aceiași oameni

Cât timp am fost membru al Senatului României și apoi membru al Guvernului nu m-am implicat, niciodată, în elaborarea niciunei norme juridice fiscale ori de procedură fiscală. Mai mult, în toți acei ani, nici măcar nu am sugerat vreodată o posibilă soluție legislativă de principiu sau cu privire la o chestiune particulară.

De ce nu am făcut acest lucru, având în vedere că unii dintre cei care se consideră pe ei înșiși ca fiind fiscaliști și ajunși, pentru o foarte scurtă perioadă de timp, în funcții executive neimportante, au încercat, chiar cu agresivitate, să-și impună propria viziune în legislația fiscală națională?

Din respect pentru domeniul juridic în general și pentru materia dreptului fiscal în special, materie pe care o predau la Facultatea de Drept a Universității București de aproape 25 de ani, înțelegând că nu poți fi legiuitor și practician în același timp. Nu poți să și edictezi norma, iar apoi să propui interpretări ale aceleiași norme și s-o și aplici. Nu poți să participi la fenomenul legislativ într-un anumit domeniu, încercând să-ți impui o concepție foarte clară pe care o ai despre un anumit lucru, deși ulterior vei aplica norma propusă tot de tine.

Un exemplu: sunt adeptul impozitării progresive. Argumentat. O țară care are nevoie de dezvoltare economică și cu un nivel de sărăcie care ne plasează pe penultimul loc în Europa nu se va putea dezvolta în sistemul cotei unice. Niciodată. Este elementar. Cu toate acestea, toată societatea românească este de părere că avantajele cotei unice sunt evidente. Personal mi se pare, la fel de evident, greșit. Dar nu acesta este

subiectul. Încercam să explic, apelând la forța unui exemplu foarte simplu, de ce m-am abținut, în mod absolut, să particip la reglementarea în materie fiscală.

Pe de altă parte, ca avocat și cadru didactic în domeniul dreptului fiscal, chestiunile care mă preocupă în mod special în această materie sunt două:

- neafectarea dreptului de proprietate al contribuabilului prin impozitare;
- drepturile și garanțiile procesuale ale contribuabilului în confruntarea sa cu fiscul.

În prezentul editorial aș vrea să fac câteva considerații în legătură cu primul aspect, al neafectării dreptului de proprietate. În legătură cu al doilea, dacă prezenta publicație va găsi de cuviință și va fi interesată de cele susținute de mine poate, în viitor, îmi va da șansa să mă exprim, într-un alt editorial, și cu privire la a doua chestiune, a drepturilor și garanțiilor procesuale ale contribuabilului.

Nu este cadrul aici să fac referire la doctrină sau jurisprudență sau să realizez o argumentație cu aparat critic specific unui studiu de specialitate. Este însă locul să povestesc unele întâmplări, pe alocuri hazlii, și să fac unele observații, cu speranța că decidenții legislativi, în înțelepciunea lor, se vor apleca și asupra acestor chestiuni.

Anul 2010. Sesiune la Senatul României. Ulterior alegerilor prezidențiale din 2009, în dorința de a da o majoritate parlamentară unui Guvern (condus la vremea respectivă de domnul Emil Boc) agreat de către Președintele României, în Parlament a apărut, ca urmare a unui fenomen blamat de toată lumea, respectiv traseismul politic, o nouă formațiune: Uniunea Națională pentru Progresul României.

Problema nu era că această formațiune decidea la nivel parlamentar și guvernamental profitând de un număr de

parlamentari fără de care Guvernul nu putea supraviețui, problema era că această formațiune se ocupa și de „binele” românilor. Să nu fiu înțeles greșit. Nu am nicio îndoială cu privire la bunele intenții ale acestei formațiuni...școala le lipsea...și mă refer la școala în sensul propriu al cuvântului, pentru că „școala vieții” o aveau în mod evident.

Declarându-și scopul politic al apariției și existenței ca fiind propășirea poporului român și **continua sa ridicare** nu doar pe scara moralității, dar și a bunăstării, UNPR ne propune în toamna anului 2010, nici mai mult nici mai puțin, decât impozitarea anuală cu 1% a „marilor averi”. Proiectul, evident populist, dar de un populism caragialesc, blochează temporar capacitatea de reacție a parlamentarilor, care nu știau dacă e bine să se opună unei idei care propunea ca cei bogați să dea din averea lor pentru a contribui la avuția națională și mai ales pentru a reechilibra bugetul național.

Pe scurt, proiectul trece flueirând prin comisiile de specialitate ale Senatului României și ajunge în plen cu rapiditatea fulgerului, profitând de lipsa de reacție a parlamentarilor, dar și de comoditatea acestora care, gândindu-se că Senatul nu este camera decizională în materie fiscală, ar fi urmat ca deputații să se descurce finalmente cu această propunere și să și răspundă public de ce sunt de acord sau de ce se opun.

În fața acestui proiect am rămas consternat. Toată pregătirea mea juridică de mulți ani, evident inutilă în focul luptelor politice și al discuțiilor exclusiv în oportunitate și mai puțin în legalitate, îmi creaa insomnii. Oare cum era posibil ca în camera superioară a Parlamentului României cineva să propună o formă de impozitare care avea ca efect exproprierea contribuabilului? Parcă scria în Constituție că exproprierea nu este posibilă decât pentru cauză de utilitate publică și cu despăgubire. Eu reținusem, deja nu mai știam dacă în mod greșit sau nu, că impozitarea nu poate afecta substanța bunului impozitat. Mai citisem prin jurisprudența CEDO că un

impozit pentru a cărui achitare contribuabilul folosește resurse financiare din alte surse decât cele care fac obiectul impunerii are cel puțin o problemă cu asietă, dacă nu cu legalitatea propriu-zis.

Ce să mai spun de faptul că, în plenul Senatului, un coleg de la UNPR a venit și cu niște cifre, susținând că aplicarea impozitului de 1% asupra „marilor averi” va duce la reechilibrarea bugetului și acoperirea deficitului de încasări. Ne aflăm în plin ridicol. Nu știam cum să explic unei săli paralizate de teama de a fi împotriva unei idei ce părea salvatoare și care ar fi întrunit „sufragiul” popular, care punea semnul egalității între bogăție și furt, că o asemenea propunere nu ar fi întrunit nici criteriile de impozitare medievale din Imperiul Otoman.

Nimeni nu avea o definiție a „marilor averi”. Nimeni nu explica cum se va face evaluarea acestora. Nimeni nu punea în discuție faptul că impozitul propus era un impozit de natura impozitului pe avere, cu precizarea că existau două forme ale acestui impozit (impozitul pe sporul de avere, pe care-l întâlnim în special în Europa, și impozitul pe succesiuni, pe care-l întâlnim în special în America de Nord). Nimeni nu își punea problema că impozitul era discriminatoriu și că nicio definiție, indiferent de pragul valoric, nu ar fi întrunit niciodată exigențele constituționale. Nimeni nu-și punea problema că, în fapt, aplicând un impozit asupra substanței averii, în fapt îi expropriem propriu-zis pe viitorii contribuabili etc.

În interpretarea inițiatorilor, „marile averi” erau cele imobiliare, întrucât evident, într-o gândire politică îngustă, ceea ce deranjează cel mai tare este vila vecinului: nimeni nu punea în discuție câștigurile de capital, de exemplu. Nimeni nu se gândea că imobilele făceau deja obiectul impozitării la nivel local și nimeni nu explica dacă exista vreo diferență cu privire la așezarea impozitelor locale și a noului impozit. Ideea de bază era haiducească: să luăm de la bogați și să

compensăm pierderile bugetare cu ceea ce nu putem lua de la toți, pentru că sunt săraci. Mai era puțin și inventam modelul politic al juntei militare alese democratic pe valul de simpatie populară, sub condiția ca junta să-i nenorocească pe toți cei care nu merg cu tramvaiul.

Dându-mi seama că e nevoie și de puțin umor în această situație, am intrat în logica inițiatorului și, având în minte principiul *reductio ad absurdum*, am cerut cuvântul la dezbaterile în plen anunțând că invoc un articol din Regulamentul Senatului care îți dă posibilitatea, în situații excepționale, când reglementarea legală este de mare interes, de exemplu, să propui amendamente direct în Plen (în mod normal, conform procedurii parlamentare, amendamentele se propun în comisiile de specialitate, iar dacă amendamentul propus este respins, regulamentul dă posibilitatea inițiatorului amendamentului respins să-l susțină din nou în Plen).

Când am anunțat că vreau să propun un amendament la actul normativ care urma să rezolve problema deficitului bugetar al României, am fost „primit” ca și cum, în Adunarea de la București care l-a ales pe Cuza și a făcut Unirea Principatelor, l-aș fi susținut pe Vogoride.

Când vrei să demonstrezi ridicolul unei situații, trebuie să o tratezi cu toată seriozitatea posibilă. Iar propunerea trebuie să fie suficient de gogonată (dar spusă cu un aer serios, evident), încât să-i poți face pe oameni să înțeleagă cât de absurdă este propunerea pe care tocmai se pregătesc să o susțină. Ca atare, amendamentul propus de mine a fost următorul: am spus că, dacă impozitând cu 1% „marile averi” rezolvăm problema deficitului bugetar, în această situație eu propun ca impozitul să fie 2% și în acest fel să intrăm pe excedent bugetar și să facem rost și de bani pentru infrastructură.

Iar dacă ideea impozitării cu 1% anual, asupra substanței

averii unei persoane, nu sună nimănui ca având o problemă cel puțin de constituționalitate, atunci am propus să impozităm cu 10% marile averi, ca să devenim creditori ai Uniunii Europene și, în acest fel, să scăpăm și de „coșmarul administrativ” al fondurilor europene. Iar dacă aplicăm 10%, nu doar că rezolvăm toate problemele, dar în câțiva ani scăpăm de toate marile averi și aveam din nou condițiile propice de trecere la comunism, de data aceasta chiar într-o formă mai apropiată de teoria marxistă de bază și fără tancuri sovietice pe fundal.

Nu știu și nici nu cred că am fost singurul a cărui contribuție a determinat, până la urmă, să nu se voteze o asemenea inițiativă legislativă, cert este că ea nu s-a votat. Totuși, inițiatorii acesteia nu pare să fi înțeles prea mult, având în vedere că în programul politic al UNPR, până la alegerile din 2016, veți regăsi acest punct: introducerea impozitării marilor averi.

Ceea ce mi se pare însă și mai grav este că ideea și modelul fiscal al impozitării „marilor averi” a născut în reglementarea fiscală actuală, *de lege lata* ca să folosim un termen consacrat, un „pui” la fel de neconstituțional, care încalcă dreptul de proprietate și jurisprudență CEDO la fel de mult și care se bucură de aceeași cantitate de lipsă de logică ca și precedentă încercare: impozitul asupra imobilelor cu destinație nerezidențială.

Până la această ilustră idee a creării a două categorii de imobile din punct de vedere fiscal, adică imobile în care oamenii dorm (rezidențiale) și imobile în care oamenii dezvoltă diverse activități cu caracter economic (nerezidențiale), contribuabilul român plătea impozitul pe clădire și punct. În reglementarea actuală, dacă proprietarul unei clădiri închiriaza imobilul către o firmă, va plăti impozitul pentru clădirile cu destinație nerezidențială. Oare de ce? Dacă se desfășoară activitate economică imobilul ocupă mai mult spațiu, ia lumina vecinilor mai mult decât dacă este rezidențial? Evident, nu există nicio rațiune economică sau

fiscală pentru o asemenea distincție.

Nemaivorbind că impozitul este discriminatoriu în raport cu proprietarii deținători de imobile care se închiriază. În structura actuală de impozitare, un proprietar care închiriază un imobil pentru uzul unei familii poate lua o chirie de două sau trei ori mai mare decât un proprietar care închiriază un imobil pentru o activitate economică. Dar primul va plăti impozit pe imobilele cu destinație rezidențială, evident de câteva ori mai mic decât impozitul pe clădirile cu destinație nerezidențială.

Reglementarea legală prevede că, dacă proprietarul are înregistrat la fisc un contract de închiriere a imobilului la data de 31 decembrie a anului precedent, va datora pentru întregul an următor impozitul pe clădirile cu destinație nerezidențială, fără a lua în considerare că locațiunea poate înceta, de exemplu, la 15 ianuarie și imobilul să nu se mai închirieze deloc. De unde să ia proprietarul fondurile pentru achitarea impozitului pentru imobilele cu destinație nerezidențială? Din alte venituri evident. Și dacă nu are alte venituri, ce face fiscul? Scoate la licitație imobilul? Adică ajungem în situația în care contribuabilul de bună-credință, care nu poate plăti impozitul din cauze obiective, ajunge să fie deposedat de bunul ce face obiectul impozitării? O fi constituțională o asemenea situație? O respecta deciziile CEDO?

Ca să avem o idee vagă, plecați de la ipoteza că avem un imobil cu destinație de birouri cu valoare de impunere de 14.000.000 euro. Calculați și vedeți cât este impozitul și pe urmă să ne gândim de unde îl plătești, dacă respectăm condiția legală a faptului că este închiriat la 31 decembrie anul anterior, dar contractul expiră la 15 ianuarie, proprietarul urmând să plătească impozit pentru imobil nerezidențial pe tot anul, fără a încasa nici măcar venit din chirie. Și dacă este închiriat, în mod evident, vei plăti din chiria încasată. Pentru mine, este evident că aici s-a găsit o metoda simplă,

dar neconstituțională și nelegală finalmente, de a crește masiv cota unică. Sau poate greșesc eu...

Legiuitorul prevede că, la fiecare doi ani, cei care dețin imobile cu destinație nerezidențială, trebuie să facă raport de evaluare a acestora, pentru ca fiscul să poată stabili baza la care se raportează impozitarea. O asemenea cerință nu ar fi posibilă, într-o opinie personală, decât dacă cineva are interese economice (de natura conflictului de interese) în zona activității evaluatorilor, cărora li se dă de lucru fără să fie nevoie. În orice ipoteză, ideea că valoarea unui imobil fluctuează semnificativ o dată la doi ani – și o face atât de semnificativ încât să determine o creștere a bazei de impunere atât de importantă încât fiscul să fie păgubit în absența unei actualizări – este evident aberantă.

Dar această reglementare a impozitului pe imobilele cu destinație nerezidențială are ca efect evident exproprierea parțială sau totală, într-un anumit termen, a proprietarului. Aplicarea unui procent anual atât de mare din valoarea intrinsecă a unui imobil este o formă directă de expropriere.

Care este diferența între impozitarea UNPR-istă și umoristică de altfel a „marilor averi” care erau compuse din clădiri și terenuri în inițiativa din 2010 și distincția inventată în noul Cod fiscal la capitolul impozitării imobilelor cu destinație nerezidențială? Evident, niciuna.

Pentru aplicarea acestui impozit s-a obosit legiuitorul primar sau secundar să definească „activitatea economică”? Un ONG care închiriaza un imobil are activitate economică? O gradiniță sau o școală care închiriaza un imobil are activitate economică? Evident, nu. Vă întrebați cum consideră fiscul imobilele închiriate pentru desfășurarea unor asemenea activități? Le consideră ca fiind imobile cu destinație nerezidențială (le consideră așa, pentru că așa vor ei...și n-ai decât să-i dai în judecată etc.), deși reglementarea legală este clară.

Ordonanță a Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial nr. 708 din 31 august 2017

Vă rugăm să consultați Buletinul Juridic nr. 6/septembrie 2017 pentru mai multe detalii.

Plata defalcată a TVA

Ordonanță a Guvernului nr. 23/2017 privind plata defalcată a TVA, publicată în Monitorul Oficial nr. 706 din 31 august 2017

Vă rugăm să consultați Buletinul Fiscal nr. 23/august 2017 pentru mai multe detalii.

Depunere electronică obligatorie a anumitor declarații fiscale

Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.326/2 august 2017 privind declarațiile fiscale care se transmit prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, publicat în Monitorul Oficial nr. 649 din 8 august 2017

Vă rugăm să consultați Buletinul Fiscal nr. 20/august 2017 pentru mai multe detalii.

Diverse

Concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copilului

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/7 august 2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2016 privind concediul și indemnizația lunară de creștere a copilului. Începând cu septembrie 2017, valoarea indemnizației lunare de creștere a copilului a fi plătită din Bugetul de Stat persoanelor fizice îndreptățite va fi plafonată la suma de 8.500 RON.

Protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/7 august 2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap publicată în Monitorul Oficial nr. 648 din 7 august 2017

Vă rugăm să consultați Buletinul Fiscal nr. 21/August 2017 pentru mai multe detalii.

Proceduri privind transferul dreptului de proprietate imobiliară din patrimoniul personal și accesoriilor aferente acestuia înapoi către creditor ("darea în plată")

Ordinul Președintelui ANAF nr. 2.399/22 August 2017 pentru aprobarea Procedurii privind depunerea și soluționarea cererii pentru aplicarea dispozițiilor art. 111 alin. (2), lit. e) din Legea nr. 227/2015 în cazul în care darea în plată se face pe cale judecătorească, a Procedurii pentru anularea și restituirea impozitului pe venit din transferul dreptului de proprietate imobiliară din patrimoniul personal și accesoriilor aferente acestuia, precum și modelul și conținutul unor formulare, publicat în Monitorul Oficial nr. 681 din 22 august 2017

Printre alte informații metodologice, Ordinul menționează faptul că pentru a beneficia de exceptarea de la impozitul pe venit, aplicabilă doar pentru prima cerere de dare în plată, în situația în care aceasta se face pe cale judecătorească, contribuabilul trebuie să depună o cerere oficială la organul fiscal central competent în 90 de zile de la data comunicării hotărârii judecătorești.

Totodată, o cerere oficială trebuie depusă de către contribuabil la organul fiscal central competent și pentru a beneficia de anularea sau restituirea impozitului pe venit și a accesoriilor aferente.

Modelele cererilor sunt prevăzute în anexele Ordinului.

Actualizarea metodologiei care trebuie utilizată de

instituțiile publice pentru determinarea cotelor de venituri din activitățile agricole

Hotărârea Guvernului nr. 568/10 august 2017 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 330/2014 privind Metodologia de stabilire a normelor de venit utilizate la impunerea veniturilor din activități agricole, publicată în Monitorul Oficial nr. 662 din 10 august 2017

Se actualizează Metodologia utilizată de instituțiile publice pentru stabilirea normelor de venit utilizate la impunerea veniturilor obținute din activități agricole. Actul normativ a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial și va fi aplicat începând cu veniturile obținute în cursul anului 2018.

Scheme de ajutor de stat și de minimis

Hotărârea Guvernului nr. 532/27 iulie 2017 pentru modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Hotărârea Guvernului nr. 864/2016 privind aprobarea schemei „Ajutor de minimis pentru asigurarea serviciilor silvice pentru fondul forestier proprietate privată a persoanelor juridice și fizice care desfășoară activități economice, dacă suprafața proprietății forestiere este mai mică sau egală cu 30 ha” și a Procedurii de acordare de la bugetul de stat a costurilor serviciilor silvice pentru fondul forestier proprietate privată a persoanelor juridice și fizice care nu desfășoară activități economice, dacă suprafața proprietății forestiere este mai mică sau egală cu 30 ha, publicată în Monitorul Oficial nr. 625 din 1 august 2017

Hotărârea de Guvern modifică și completează anexele 1 și 2 la Hotărârea Guvernului nr. 864/2016.

Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 263/27 iulie 2017 privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.727/2015 pentru aprobarea Procedurilor specifice de

implementare și control, precum și a formularisticii necesare aplicării schemei de ajutor de stat pentru reducerea accizei la motorina utilizată în agricultură, publicată în Monitorul Oficial nr. 627 din 2 august 2017

Ordinul modifică și completează anexa la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.727/2015 pentru aprobarea Procedurilor specifice de implementare și control, precum și a formularisticii necesare aplicării schemei de ajutor de stat pentru reducerea accizei la motorina utilizată în agricultură.

Ordin al ministrului pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenariat nr. 1.066/10 august 2017 privind aprobarea Procedurii de implementare a schemei de ajutor de minimis prevăzute în cadrul Programului național multianual de microindustrializare, publicat în Monitorul Oficial nr. 667 din 16 august 2017.

Ordinul aprobă procedura de implementare, prevăzută în anexa la Ordin.

Malta și Cipru sunt statele care au raportat cea mai mare creștere a numărului de turiști din Zona Euro

- Ponderea turismului în PIB-ul global a crescut la mai mult de 3% în 2016;
- State de la periferia Zonei Euro, precum Malta sau Cipru,

sunt în mod deosebit dependente de turism;

- Malta și Cipru au înregistrat creșteri cu două cifre ale sosirilor de turiști în luna iunie 2017;
- Asia este piața de turism cu cel mai rapid ritm de creștere la nivel global.

Un an foarte bun pentru sectorul turistic din Malta a dus industria turismului din această țară la o pondere de 13% la formarea PIB-ului, comparativ cu 5% în Spania și 2% în Italia, în vreme ce ponderea turismului în PIB-ul global a crescut la peste 3% anul trecut.

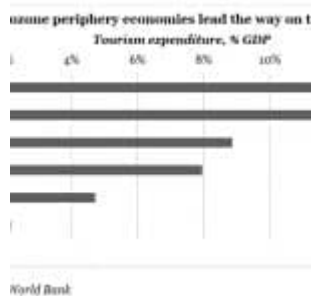
O nouă analiză a PwC Global Economy Watch arată importanța sectorului turistic pentru economiile de la periferia Zonei Euro, incluzând Malta și Cipru.

Andreea Mitirita În 2016, sectorul turistic a generat peste 109 milioane de locuri de muncă și venituri de 2.300 de miliarde de dolari la nivel global. Această valoare este similară cu cea a PIB-ului Indiei, potrivit datelor World Travel & Tourism Council (WTCC).

Atât Malta, cât și Cipru, au înregistrat o creștere cu două cifre a sosirilor turiștilor în luna iunie 2017 (cu 19% și respectiv 12%), comparativ cu perioada similară a anului trecut. Este de așteptat ca Cipru să înregistreze un număr record de turiști în acest an. Într-o manieră similară, Spania ar putea să înregistreze o creștere cu 12% a numărului de turiști, urmată de Portugalia și Grecia (cu 8% și respectiv 7%), luând în calcul că nu se va înregistra nicio problemă la partea de ofertă.

„În ciuda instabilității politice din multe zone ale lumii, sectorul turistic dă dovadă de rezistență – a depășit ritmul creșterii PIB pentru al șaselea an consecutiv. Pentru mulți dintre noi sezonul vacanțelor înseamnă în principal aeroporturi, hoteluri, zile însorite, dar trebuie perceput și

ca o componentă crucială a economiei, care generează venituri importante. Acest lucru este în mod deosebit valabil pentru câteva dintre economiile de la periferia Zonei Euro precum Grecia, Spania sau Cipru”, a declarat **Florin Deaconescu, Partener de Audit, Liderul echipei de servicii pentru sectorul tehnologiei, media și divertisment și telecom, PwC România.**

„Liniile aeriene low cost au alimentat această creștere puternică a numărului de turiști. Atât prețul petrolului, cât și costul forței de muncă s-au menținut la niveluri relativ scăzute în ultimii ani, ceea ce a generat profituri mai mari și creșterea capacității de transport pentru multe dintre companiile low cost” a adăugat **Andreea Mitiriță, Director, Consultanță Fiscală, PwC România, membru al echipei de servicii pentru sectorul tehnologiei, media și divertisment și telecom, PwC România.**

Cu toate acestea, în ciuda succesului unor destinații turistice precum Malta sau Cipru, datele arată că piața turistică din Zona Euro este relativ saturată, cea mai rapidă creștere la nivel global înregistrând-o piața asiatică.

EY anunță colaborarea cu YPO

din poziția de Strategic Learning Advisor

EY și YPO vor face schimb de idei și know-how relevant și vor accelera creșterea și inovarea în rândul comunităților și organizațiilor globale.

EY anunță colaborarea cu YPO, platforma globală care conectează peste 25.000 de directori executivi din companii cu venituri cumulate de peste 6 trilioane de USD, din 130 țări.

Firmele membre EY vor deveni consultanți strategici pentru zona de învățare pentru YPO la nivel global, ceea ce va da posibilitatea celor două organizații să beneficieze de conținutul și know-how-ul comun, să colaboreze în organizarea de evenimente și să împărtășească idei orientate către inovare.

Această colaborare va da posibilitatea companiei EY să își consolideze relațiile cu antreprenorii și executivii de business, ajutându-i să-și extindă propriile rețele, să se conecteze cu profesioniști din mediul de business internațional, să facă față provocărilor, să inoveze și să-și accelereze creșterea.

“YPO conectează unii dintre cei mai importanți directori și antreprenori din lume. EY înțelege puterea ecosistemelor și importanța acestora pentru antreprenorii care inovează și își asumă riscuri, ca suport în călătoria lor de afaceri. Această relație strategică va avea rolul de a conecta clienții EY cu membrii YPO și companiile acestora de la nivel global. De asemenea, ne va da posibilitatea să ajutăm și mai mult companiile să depășească provocările și să valorifice oportunitățile generate de fenomenele disruptive din piață și să-și accelereze creșterea,” a declarat **Annette Kimmitt, EY Global Growth Markets Leader.**

EY și YPO vor lansa o serie de dezbateri privind provocările și oportunitățile cu care se confruntă antreprenorii, directorii și cei care inovează permanent în afaceri. Membrii YPO vor avea posibilitatea să valorifice aceste cunoștințe și, alături de resursele și capabilitățile EY, să le aplice în propriile afaceri și rețele.